

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 862/2014-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, zastúpeného JUDr. Vladimírom Legéňom, Centrum 1/1, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 9/2012 a jeho rozsudkom z 12. decembra 2012 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 88/2013 a jeho rozsudkom zo 6. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť ■■■■■ o d m i e t a .

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „odporca“), zastúpeného JUDr. Vladimírom Legěňom, Centrum 1/1, Považská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 9/2012 a jeho rozsudkom z 12. decembra 2012 a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 88/2013 a jeho rozsudkom zo 6. mája 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalovaným v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 9/2012, v ktorom sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobcovia“, v citáciách aj „navrhovatelia“), domáhali zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], a to rodinnému domu [REDAKOVANÉ] postavenému na parcele [REDAKOVANÉ] zastavané plochy a nádvoria o výmere 77 m², hospodárskej budove [REDAKOVANÉ], postavenej na parcele [REDAKOVANÉ], zastavané plochy a nádvoria o výmere 72 m², k parcelám [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastavané plochy a nádvoria o výmere 317 m², [REDAKOVANÉ] zastavané plochy a nádvoria o výmere 77 m² a [REDAKOVANÉ] zastavané plochy a nádvoria o výmere 35 m² a [REDAKOVANÉ] zastavané plochy a nádvoria o výmere 72 m², ktoré sú zapísané na liste vlastníctva [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „nehnutelnosti“).

Okresný súd po tom, ako vec prerokoval, rozsudkom č. k. 7 C 9/2012-165 z 12. decembra 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zrušil podielové spoluvlastníctvo medzi sťažovateľom a žalobcami k označeným nehnuteľnostiam a súčasne ho vyporiadal tak, že predmetné nehnuteľnosti prikázal do bezpodielového spoluvlastníctva

žalobcov, ktorým zároveň uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi na vyrovnanie jeho podielu z titulu vyporiadania podielového spoluvlastníctva finančnú čiastku v sume 5 525 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a tiež rozhodol o trovách súdneho konania tak, že sťažovateľa zaviazal nahradiť ich žalobcom k rukám ich právnej zástupkyne a trovy konania preddavkované štátom zaplatiť na účet okresného súdu. Okresný súd svoje rozhodnutie v merite veci právne odôvodnil s poukazom na § 142 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že konanie je postihnuté vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, okresný súd neúplne a nesprávne zistil skutkový stav veci, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti a dôkazy a okresný súd vec nesprávne právne posúdil. V súvislosti s uplatnenými odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. b), c), d), e) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) sťažovateľ okresnému súdu konkrétne vytýkal, že nesprávne ustálil skutkový stav veci v tom, že predmetné nehnuteľnosti užíva iba on sám, že medzi ním a žalobcami dochádza ku vzájomným nezhodám a že žalobcovia majú reálny záujem predmetné nehnuteľnosti zrekonštruovať a následne v nich bývať, tiež uviedol, že žalobcovia nemajú ani dostatok finančných prostriedkov na rekonštrukciu nehnuteľností. Sťažovateľ tiež poukázal na to, že v okolnostiach danej veci bolo preukázané, že existujú dôvody hodné osobitného, pre ktoré súd podľa § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka nezruší a nevyporiada podielové spoluvlastníctvo. Sťažovateľ tiež namietal, že okresný súd nevykonal všetky ním navrhnuté dôkazy, a to výsluch žalobkyne, cenové ponuky týkajúce sa predaja porovnateľných nehnuteľností, tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania, potvrdenie o jeho pobyte, okresný súd nepripojil ním označený spis z Obvodného úradu Považská Bystrica, odboru všeobecne vnútornej správy, neporovnal si odpisy SMS správ so správami v jeho mobilnom telefóne a nezadovážil si tiež správy od realitných kancelárií o trhovej cene predmetných nehnuteľností. Ďalej uviedol, že okresný súd mu svojím rozhodnutím znemožnil prístup k pozemkom nachádzajúcim sa za pozemkom [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], čím mu zabránil v realizácii jeho vlastníckeho práva.

Sťažovateľ namietal aj nesprávny postup okresného súdu, lebo nerozhodol o návrhu žalobcov na rozšírenie žaloby a zmenu petitu a následne ani o ich späťvzatí. Sťažovateľ okresnému súdu vytýkal aj to, že nevyhovel jeho návrhu na prerušenie konania do právoplatného skončenia veci na Krajskej prokuratúre v Trenčíne pod sp. zn. Kd 327/12. Na podklade týchto dôvodov sa sťažovateľ domáhal zrušenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 17 Co 88/2013-258 zo 6. mája 2014, ktorým rozsudok okresného súdu postupom podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil a sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť žalobcom trovy odvolacieho konania.

Proti rozsudku okresného súdu, rozsudku krajského súdu a postupu predchádzajúcemu ich vydaniu podal sťažovateľ podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú po rekapitulácii priebehu konania pred všeobecnými súdmi v súvislosti s namietaným porušením označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru v relevantnej časti odôvodňuje tým, že s ohľadom na obsah jeho námietok *«... uvedených v odvolaní proti rozsudku porušovateľa 1/, najmä na to, že porušovateľ 1/ vykonal neúplné dokazovanie, na základe ktorého dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nezaoberal sa dôvodmi hodnými osobitného zreteľa podľa § 142 ods. 2 Obč. zák., nerozhodol o podstatnej otázke, keď neurčil všeobecnú cenu predmetných nehnuteľností, ktorej určenie vyplýva z § 142 ods. 1 veta tretia pred bodkočiarkou Obč. zák., mal porušovateľ 2/ postupovať podľa § 213 ods. 2 až 7 O. s. p., najmä doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov, ktoré som v konaní navrhol a označil, a to či už na preukázanie dôvodov hodných osobitného zreteľa na zamietnutie návrhu podľa § 142 ods. 2 Obč. zák., alebo na zadováženie podkladov pre určenie všeobecnej ceny predmetných nehnuteľností súdom, ďalej mal doplniť dokazovanie i o ďalšie dôkazy nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, a potom, na základe vykonaných dôkazov, mal vo veci rozhodnúť na pojednávaní, ktoré mal nariadiť podľa § 214 ods. 1, písm. a/ O. s. p.*

Tým, že porušovateľ 2/ takto neurobil, porušil tým zákon v § 213 ods. 2-7, § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p. a zároveň moje základné ľudské práva na spravodlivé súdne konanie a na majetok.

Z uvedených dôvodov preto podľa sťažovateľa rozsudok krajského súdu „vykazuje znaky formalizmu a arbitrárnosti...“»

V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že z obsahu sťažnosti vyplýva, že ich porušenie sťažovateľ vníma iba ako sekundárny dôsledok porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a okrem všeobecného tvrdenia o porušení označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu neuviedol žiadnu špecifickú námietku týkajúcu sa porušenia týchto práv.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/88/2013 a rozsudkom č. k. 17 Co/88/2013-258 zo dňa 6. 5. 2014 a Okresný súd Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/9/2012 a rozsudkom č. k. 7 C/9/2012-165 zo dňa 12. 12. 2012 porušili právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde Slovenskej republiky, zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, zaručené v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo vlastniť majetok, zaručené v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo pokojne užívať svoj majetok a právo na to, že nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s

výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva, zaručené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co/88/2013 - 258 zo dňa 6. 5. 2014 a rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č. k. č. k. 7 C/9/2012-165 zo dňa 12. 12. 2012 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne a Okresný súd Považská Bystrica sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi náhradu všetkých trov konania na účet jeho právneho zástupcu, advokáta Mgr. Vladimíra Legéňa, do 3 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ sa návrhom doručeným ústavnému súdu spolu s jeho sťažnosťou tiež domáha, aby ústavný súd „... rozhodol o dočasnom opatrení tak, že odloží vykonateľnosť rozsudku porušovateľa 1/ č. k. 7 C/9/2012-165 zo dňa 12. 12. 2012 v spojení s rozsudkom porušovateľa 2/ č. k. 17 Co/88/2013-258 zo dňa 6. 5. 2014 do právoplatného skončenia konania o... sťažnosti... a uloží porušovateľovi 1/, aby sa zdržal vykonávania týchto rozsudkov, a taktiež uloží navrhovateľom 1/, 2/, aby sa zdržali oprávnení im priznaných týmito rozsudkami, najmä aby nenakladali s predmetnými nehnuteľnosťami, nevykonávali stavebné úpravy v rodinnom dome..., aby mi umožnili predmetné nehnuteľnosti užívať, najmä bývať v rodinnom dome..., a aby odo mňa nepožadovali, aby som sa z tohto rodinného domu vysťahoval, a to všetko do právoplatného skončenia konania o mojej ústavnej sťažnosti.“, čo odôvodňuje najmä tým, že „[n]avrhovatelia... môžu s nehnuteľnosťami nakladať, tieto previesť na inú osobu, čím by som bol v prípade úspechu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky o mojej... sťažnosti, značne poškodený, pretože takýto stav by už bol pre mňa nezvratný“, a tým, že „navrhovatelia... môžu na rodinnom dome... vykonávať rôzne stavebné úpravy, pričom po takýchto stavebných úpravách by bolo navrátenie do pôvodného stavu značne problematické...“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, III. ÚS 305/08).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom

orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 a 36 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

1. K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu svojich základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru proti postupu a rozsudku okresného súdu, ktorý je súdom

prvého stupňa, riadny opravný prostriedok, ktorý aj využil. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa bol v odvolacom konaní krajský súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu, a preto sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstata argumentácie sťažovateľa, s ktorou spája porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu, sa koncentruje tak na nezákonnosť jeho odôvodnenia, ako aj na nezákonnosť postupu predchádzajúceho jeho vydaniu, pričom sťažovateľ konkrétne namieta formalizmus a arbitrárnosť rozsudku krajského súdu, nesprávne právne posúdenie veci – svoju právnu argumentáciu vedie v rovine polemiky s výkladom jednoduchého práva uskutočneným všeobecnými súdmi, nesprávne a neúplné zistenie skutkového stavu veci, pričom namieta najmä nevykonanie všetkých ním navrhnutých dôkazov (výsluch žalobkyne, cenové ponuky týkajúce sa predaja porovnateľných nehnuteľností, tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania, mzdové listy za rok 2009, dohodu o zmene jeho pracovnej zmluvy, potvrdenie o jeho pobyte, oboznámenie sa s priestupkovým spisom z Obvodného úradu Považská Bystrica, odboru všeobecne vnútornej správy a nezadováženie správ od realitných kancelárií o trhovej cene predmetných nehnuteľností), jednostrannosť vykonávania a hodnotenia dôkazných prostriedkov v jeho neprospech a v tejto súvislosti sa domáha prehodnotenia už vykonaných dôkazov, v rámci čoho predkladá ústavnému súdu svoju vlastnú skutkovú verziu veci.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať rozsudok krajského súdu a postup predchádzajúci jeho vydaniu

za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

Krajský súd vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia potvrdil rozsudok okresného súdu. Následne v úvodnej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia citoval podstatné časti rozsudku okresného súdu, argumentáciu účastníkov konania nastolenú v odvolacom konaní, a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného okresným súdom, v časti relevantnej pre toto konanie uviedol toto:

„Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p... odporca opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu vidí v tom, že súd prvého stupňa neprerušil konanie do skončenia konania vedenom na Krajskej prokuratúre v Trenčíne pod sp. zn. Kd 327/12, v ktorom krajská prokuratúra konala o jeho podnete na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí Obvodného úradu Považská Bystrica, Odboru všeobecnej vnútornej správy, ktorými bolo zastavené priestupkové konanie voči navrhovateľovi 1/ a jeho synovi, ako aj vtom, že súd svojím rozhodnutím mu znemožnil prístup k pozemkom nachádzajúcim sa za pozemkom [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], ktorých je odporca podielovým spoluvlastníkom a ku ktorým sa nedá dostať žiadnym iným spôsobom, len cez túto parcelu. Ďalej vytýkal súdu prvého stupňa, že nerozhodol o návrhu navrhovateľov na rozšírenie žaloby a zmenu petitu, ktorý podali na súd dňa 31. 10. 2012 a o následnom späťvzatí tohto návrhu.

Preskúmaním odvolací súd nezistil opodstatnenosť tohto uplatneného odvolacieho dôvodu. Pokiaľ sa jedná o neprerušenie konania, odvolací súd nezistil v tomto smere pochybenie prvostupňového súdu, nakoľko konanie, pre ktoré odporca žiadal konanie prvostupňového súdu prerušiť, nemohlo mať zásadný vplyv na jeho rozhodnutie. Súd prvého stupňa mal totiž na základe vykonaného dokazovania dostatok podkladov k záveru, že spolužitie medzi účastníkmi konania v sporných nehnuteľnostiach tak, aby každý z nich mohol využívať svoj podiel, nie je možné, keď vykonané dokazovanie nepochybné preukázalo, že vzťahy medzi nimi sú dlhodobo konfliktné, tieto niekoľkokrát riešila polícia, a to či už z podnetu navrhovateľov alebo odporcu. Treba pritom poukázať aj na fakt, že právny zástupca odporcu návrh na prerušenie konania predniesol až po ukončení

dokazovania vo svojej záverečnej reči, preto súd prvého stupňa ani nemal povinnosť sa už týmto procesným návrhom odporcu zaoberať. Pokiaľ sa jedná o námietku odporcu, že súd prvého stupňa svojím rozhodnutím mu znemožnil prístup k pozemkom, nachádzajúcim sa za pozemkom [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], ktorého je podielovým spoluvlastníkom, a ku ktorým je prístup len cez parcelu [REDAKOVANÉ], ani tu odvolací súd nezistil pochybenie prvostupňového súdu. Tieto pozemky neboli totiž predmetom konania, a preto súd prvého stupňa v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k iným pozemkom nemal dôvod zaoberať sa zisťovaním možnosti prístupu odporcu k iným pozemkom, jemu spoluvlastnícky patriacim. Treba pritom zdôrazniť fakt, že odporca tieto skutočnosti pred súdom prvého stupňa vôbec neuviedol, poukázal na ne až vo svojom odvolaní, preto súd prvého stupňa sa týmito skutočnosťami ani nemohol pri svojom rozhodovaní zaoberať. Odvolací súd nevidel ani zásadné pochybenie prvostupňového súdu v tom, že nerozhodol o procesných návrhoch navrhovateľov, nakoľko ich návrhu na rozšírenie žalobného petitu bezprostredne nasledovalo späťvzatie tohto návrhu na rozšírenie žalobného petitu, preto nerozhodnutie o týchto návrhoch nemohlo mať za následok porušenie procesných práv odporcu.“

K sťažovateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. c) OSP krajský súd uviedol, že „... odporca opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu vidí najmä v tom, že súd nevykonal ním navrhované dôkazy, a to výsluch navrhovateľky..., cenové ponuky, týkajúce sa predaja porovnateľných nehnuteľností a nevyžiadal si správy od realitných kancelárií ohľadne trhovej ceny predmetných nehnuteľností.

Pokiaľ sa jedná o výsluch navrhovateľky..., táto námietka odporcu nebola dôvodná. Odvolací súd zo spisu zistil, že navrhovateľka... bola v konaní vypočutá ako účastníčka konania, a to na pojednávaní konanom dňa 07. 08. 2012, preto námietka odporcu, že odporkyni... nemohol dávať otázky, nebola dôvodná. Pokiaľ sa jedná o ďalšiu námietku odporcu, že súd sa nevysporiadal s jeho predloženými cenovými ponukami, týkajúcimi sa predaja porovnateľných nehnuteľností, resp. že si nevyžiadal od realitných kancelárií správy ohľadne trhovej ceny nehnuteľností, tu treba poukázať na skutočnosť, že vo veci boli vyhotovené dva znalecké posudky, a to znalecký posudok, ktorý si dali vyhotoviť účastníci

konania, kde bola stanovená všeobecná cena sporných nehnuteľností na sumu 22.500 Eur a ďalej znalecký posudok ustanoveným súdnym znalcom [REDAKOVANÉ], ktorý všeobecnú cenu sporných nehnuteľností stanovil takmer totožné, na sumu 22.100 Eur. Súd preto nemal dôvod vykonávať kontrolné znalecké dokazovanie, ani pochybovať o stanovenej všeobecnej hodnote týchto nehnuteľností, vzhľadom k takmer totožnej všeobecnej hodnote nehnuteľností zistenej dvoma znalcami. Pokiaľ sa jedná o použitú metódu polohovej diferenciácie, znalec pri výsluchu pred súdom vysvetlil, z akého dôvodu bola použitá táto metóda pri vypracovaní znaleckého posudku, pričom súd, tak ako bolo uvedené, nemal dôvod spochybňovať odbornosť záverov tohto znaleckého posudku.“.

Pokiaľ ide o ďalší odvolací dôvod uvádzaný sťažovateľom podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) OSP, krajský súd konštatoval, že „... prvostupňový súd vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v ust. § 132 O. s. p., pri ktorom nezistil odvolací súd logické ani faktické rozpory, a vec aj správne právne posúdil. V prejednávanej veci je nepochybné, že súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní mal použiť ust. § 142 Občianskeho zákonníka, ktoré v odôvodnení napadnutého rozsudku aj cituje. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvého stupňa pri aplikácii tohto zákonného ustanovenia vychádzal správne zo zásady vyjadrenej v tomto zákonnom ustanovení, a to, že právo každého spoluvlastníka obrátiť sa kedykoľvek na súd s návrhom na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vyplýva zo zásady, že nikto nesmie byť spravodlivo nútený, aby zotrval v spoluvlastníckom vzťah...“.

Súd prvého stupňa správne vychádzal jednak z veľkosti spoluvlastníckych podielov, keď zistil, že odporca je minoritným spoluvlastníkom sporných nehnuteľností, ako aj z toho, že odporca sa o nehnuteľnosti nestará, tieto sú v zlom technickom stave, čo bolo zistené jednak ohliadkou na mieste samom, znaleckým dokazovaním, ako aj predloženou fotodokumentáciou. Z vykonaného dokazovania taktiež vyplynulo, že vzťahy medzi účastníkmi konania sú značne konfliktné, a že navrhovatelia... napriek tomu, že sú väčšinou spoluvlastníci týchto nehnuteľností, nemôžu tieto nehnuteľnosti užívať a sami si musia formou zmluvy o ubytovaní riešiť svoje bývanie v obytnej bunke nachádzajúcej sa v ubytovacom zariadení v [REDAKOVANÉ]. V konaní bolo tiež preukázané, že na rozdiel

od odporcu navrhovatelia získali finančné prostriedky potrebné k vyplateniu odporcu, preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania zrušil a tieto prikázal do bezpodielového spoluvlastníctva navrhovateľov... a zároveň ich zaviazal vyplatiť titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva odporcovi sumu zodpovedajúcu všeobecnej hodnote spoluvlastníckeho podielu odporcov, v zmysle podaného znaleckého posudku.

Pokiaľ sa jedná o obranu odporcu, že súd mal v zmysle § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva z dôvodov hodných osobitného zreteľa zamietnuť, odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa musí konštatovať, že takéto dôvody v konaní neboli preukázané. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že odporca po podaní žaloby so zrušením a vyporiadáním podielového spoluvlastníctva spôsobom navrhovaným navrhovateľmi, t. j. prikázaním nehnuteľností do ich bezpodielového spoluvlastníctva spočiatku súhlasil, čo vyvracia jeho námietku, že nie je schopný inde ako v tomto dome na dedine bývať. Treba ale najmä poukázať na skutočnosť, že rovnako ako odporca ani navrhovatelia nemajú otázku trvalého bývania vyriešenú, a napriek tomu, že sú majoritnými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností, musia svoje bývanie riešiť núdzovým spôsobom formou nájmu v ubytovacom zariadení v [REDACTED]. Pokiaľ odporca poukazuje na to, že za sumu, ktorá mu bude vyplatená titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva nie je schopný obstaráť si bývanie, odvolací súd je toho názoru, že za túto sumu si môže, rovnako ako navrhovatelia, zabezpečiť bývanie formou nájomného vzťahu.“.

Vo vzťahu k poslednému sťažovateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „... odporca v odvolaní neuvádza, v čom mala existovať opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu. Preto odvolací súd, viazaný v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. dôvodmi odvolania, konštatuje, že nebola daná opodstatnenosť ani tohto odvolacieho dôvodu.“

Pri hodnotení rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu

nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť rozsudku krajského súdu s rozsudkom okresného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na podstatnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku v časti relevantnej pre toto konanie uviedol:

„Ak o zrušení spoluvlastníctva rozhoduje súd, má vec, pokiaľ je to možné, medzi spoluvlastníkov rozdeliť. Inak ju prikáže jednému z nich, pritom dbá o jej využitie. K predaju veci a k rozdeleniu dosiahnutého výťažku má dôjsť iba vtedy, ak nikto zo spoluvlastníkov nechce vec prevziať. Úlohou súdu tu teda je, aby doterajšie spoluvlastníctvo rozumne zlikvidoval, a nie aby vytváral, dokonca proti vôli účastníkov, nové spoluvlastníctvo. Návrhmi účastníkov konania pritom súd nie je viazaný. Občiansky zákonník teda upravuje jednotlivé spôsoby vyporiadania podielového spoluvlastníctva a súčasne ustanovuje aj ich poradie, ktoré je pre súd záväzné. Prvý spôsob zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva – reálne rozdelenie medzi spoluvlastníkov podľa výšky ich podielov, prichádza do úvahy iba tam, kde premet spoluvlastníctva je reálne deliteľný. Druhý spôsob zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva prichádzajúci do úvahy v prípade, že rozdelenie predmetu spoluvlastníctva nie je možné, je prikázanie veci za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom. Súd pritom prihliada na účelné využitie veci (napr. zisťuje bytovú odkázanosť účastníkov konania, prihliada na to kto zo spoluvlastníkov spornú nehnuteľnosť užíval, kto a ako sa o ňu staral a pod.) Predpokladom zrušenia a vyporiadania podiel. spoluvlastníctva týmto spôsobom je, že spoluvlastník, ktorému sa má vec prikázať s tým súhlasí. Ak by totiž spoluvlastník vec nechcel súd mu ju nemôže prikázať, a to ani vtedy keby u neho boli splnené predpoklady účelného využitia veci.

K zamietnutiu návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva môže dôjsť iba výnimočne. Je to v prípade ak vec tvoriaca predmet spoluvlastníctva nie je reálne deliteľná a ďalším dvom spôsobom zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nej, t. j. k prikázaniu veci za náhradu a jej predaju bránia dôvody hodné osobitného zreteľa. Ich existenciu pritom súd musí starostlivo skúmať individuálne v každej prejednávanej veci. Dôvodom hodným osobitného zreteľa môže byť napríklad zdravotný stav, prípadne vek odporcu, skutočnosť že odporca veľkú časť svojho života prežil v dome a pod. Je však vecou súdu, aby starostlivo uvážil, či v konkrétnom prípade nejde o pokus o zneužitie tohto ustanovenia niektorým zo spoluvlastníkov. Stále pritom treba rešpektovať zásadu, že nikto nemôže byť spravodlivo nútený, aby zotrval v podielovom spoluvlastníctve proti svojej vôli.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že účastníci konania sú podieloví spoluvlastníci nehnuteľností zapísaných na [REDACTED] k. ú. [REDACTED], navrhovateľka... v spoluvlastníckom podiele 1/4, odporca v spoluvlastníckom podiele 1/4 a navrhovateľ... s navrhovateľkou... ako manželia v spoluvlastníckom podiele 1/2. Aj napriek svojmu minoritnému spoluvlastníckemu podielu všetky nehnuteľnosti užíva výlučne odporca, ktorý v rod. dome súp. [REDACTED] býva. Navrhovatelia okrem toho, že v rod. dome [REDACTED] majú uložené niektoré svoje hnutelné veci, sú z užívania týchto nehnuteľností vylúčení, a pri ich pokusoch užívať tieto nehnuteľnosti dochádza medzi nimi a odporcom k neustálym konfliktom čoho dôsledkom je fakt, že ani jeden z účastníkov neinvestuje fin. prostriedky do ich údržby a zveľaďovania, nehnuteľnosti sú v zlom technickom stave, čo bolo preukázané jednak samotnou ohliadkou na mieste samom, znal. dokazovaním, ale tento fakt je zrejmý aj z fotodokumentácie, ktorú navrhovatelia predložili a ktorá sa nachádza na čl. 14 spisu. Navrhovatelia deklarujú vôľu, aby súd po zrušení podiel, spoluvlastníctva nehnuteľnosti prikázal do ich výlučného vlastníctva s tým, že je v ich schopnostiach odporcovi vyplatiť na vyrovnanie jeho spoluvlastníckeho podielu zodpovedajúcu fin. čiastku. Navrhovatelia tiež prejavujú vôľu nehnuteľnosti zrekonštruovať a následne v nich bývať, keďže svoju súčasnú byt. otázku riešia len dočasným spôsobom formou zmluvy o ubytovaní v obytnej bunke nachádzajúcej sa v ubytovacom zariadení v [REDACTED]. Odporca hoci po začatí konania prejavil súhlas so zrušením podiel, spoluvlastníctva a s

navrhovanou formou jeho vyporiadania potom ako si účastníci v rámci mimosúdnych jednaní dali vyhotoviť znal. posudok na stanovenie vš. hodnoty nehnuteľností, začal prejavovať svoj nesúhlas s podaným návrhom a odvolávajúc sa na skutočnosť, že v rod. dome sa narodil, vyrástol v ňom a pre nedostatok fin. prostriedkov nie je schopný si zabezpečiť iné bývanie ho žiadal zamietnuť. Treba uviesť, že v prípade ak by predmetné nehnuteľnosti boli aj naďalej ponechané v podielovom spoluvlastníctve účastníkov, navrhovatelia ako majoritní spoluvlastníci by aj naďalej boli vylúčení z ich užívania, a to vzhľadom na to, že nehnuteľnosť – rod. dom, ani hospodárska budova, vzhľadom na svoje stavebnom – technické usporiadanie nie sú reálne deliteľné a do budúcnosti len ťažko možno predpokladať zlepšenie vzájomných vzťahov medzi účastníkmi. V takomto prípade by aj naďalej dochádzalo k chátraniu nehnuteľností, k zhoršovaniu ich technického stavu, a teda k znižovaniu ich hodnoty.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, berúc do úvahy najmä fakt, že rod. dom, ani príľahlá hospodárska budova nie sú reálne deliteľné, záujem navrhovateľov, aby nehnuteľnosti vrámci vyporiadania podielového spoluvlastníctva boli prikázané do ich výlučného vlastníctva a nezáujem odporcu, aby sa stal ich výlučným vlastníkom, prihliadajúc tiež na zásadu, že nikto nesmie byť spravodlivo nútený, aby zotrval v spoluvlastníckom vzťahu, súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku...”

Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanej veci sa k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa dôvodov, ktorými bolo vyhovieť žalobe, vyjadril v odôvodnení svojho rozsudku okresný súd, pričom z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi názormi okresného súdu vyjadrenými v jeho rozhodnutí, pričom krajský súd adekvátnym spôsobom reagoval na argumentáciu sťažovateľa uplatnenú v odvolaní.

Ústavný súd vzhľadom na svoje postavenie nie je v zásade oprávnený vstupovať do právneho posúdenia veci krajským súdom, ak krajský súd nevybočí z ústavne akceptovateľných hraníc výkladu a aplikácie právnych noriem, v tomto prípade do výkladu

hmotnoprávnych ustanovení dotknutých právnych predpisov upravujúcich spôsob nadobúdania vlastníckeho práva.

Z citovaných častí odôvodnenia rozsudku krajského súdu a rozsudku okresného súdu vyplýva, že v posudzovanej veci všeobecné súdy na základe ustáleného skutkového stavu veci, ktorý ústavný súd s odkazom na svoju rozhodovaciu činnosť nemôže prehodnocovať, dostatočne rozviedli úvahy, ktoré ich viedli k meritórnym zisteniam, a primeraným spôsobom objasnili dôvody, pre ktoré nebol sťažovateľ so svojou meritórnou obranou úspešný.

S odvolaním sa na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť ústavný súd zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a to s ohľadom na to, o aké rozhodnutie ide (meritórne alebo procesné) a v akom štádiu súdneho konania je rozhodnutie vydané. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný spôsob hodnotenia dôkazov zo strany všeobecných súdov, ústavný súd už viackrát vyslovil názor, podľa ktorého do obsahu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 dohovoru nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Do obsahu označených práv nepatrí ani právo účastníka konania a tomu zodpovedajúca povinnosť všeobecného súdu vykonať všetky účastníkom konania navrhnuté dôkazy. Rozhodnutie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania.

Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné, pričom nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by ho bolo možné považovať za popierajúce zmysel základného práva na súdnu ochranu, keďže všeobecné súdy zrozumiteľne vysvetlili právne závery, ku ktorým dospeli, a opreli ich o skutkové zistenia. V okolnostiach danej veci nič nesignalizuje, že by mohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedené platí aj v prípade, keď sa podstata právnych úvah sťažovateľa odlišovala od právneho názoru všeobecných súdov, ktoré síce rozhodli spôsobom, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí, avšak svoje rozhodnutia dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietanie porušenia základného práva.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia (v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu, na ktoré krajský súd odkazuje a s ktorým sa stotožňuje) konštatuje, že krajský súd v ňom aj s ohľadom na obsah odôvodnenia rozsudku okresného súdu, obsah odvolacích námietok sťažovateľa ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov. Ústavný súd tak nezistil žiadne relevantné ústavnoprávne vady rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek korekciu zo strany ústavného súdu.

Ústavný súd, opierajúc sa o tieto závery, vo vzťahu k námietkam sťažovateľa o porušení ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že krajský súd v jeho veci rozhodol tak, že nie je reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné prijať záver o porušení obsahu sťažovateľom označených práv.

Vzhľadom na spôsob ako sťažovateľ odôvodňuje svoju sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd s poukazom na svoje predchádzajúce závery o sťažovateľom namietanom porušení označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že nezistil také skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto nie je ani v tomto prípade reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné prijať záver o porušení sťažovateľom označených práv.

Z už uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd sťažnosť z už uvedených dôvodov odmietol, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (návrhu na zrušenie sťažnosťou napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, nariadenia dočasného opatrenia a priznania náhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2014